

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĀELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

PETA KORIZMENA NEDJELJA

JA SAM
USKRSNUĆE I ŽIVOT

L. Zöborski, 2010

OŽUJAK

Ned. 22. V. KORIZMENA NEDJELJA
Oktavijan; Jaroslav; Lea

Pon. 23. Oton, Anuncijata, Rebeka

Uto. 24. Latin; Javorka; Katarina Švedska

Sri. 25. NAVJEŠTENJE GOSPODINOVO;
Maja

Čet. 26. Montan i Maksima; Emanuel; Goran

Pet. 27. Lidija; Rupert; Lada

Sub. 28. Priska; Sonja; Polion; Bojana

Naslovnica;
Ladislav Záborský, *Lazarovo uskrišenje*

Slika preuzeta s:
<https://www.umeniezduse.sk>

mihael

09/2026.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP
- sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XXI. (2026.), broj 9 (674);
peta korizmena nedjelja, 22. ožujka 2026.

Kontakt:

vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan,
tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana,
tel.: 88 853, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

MEDITACIJA

Biti oživljen 3

SLUŽBA RIJEČI

PETA KORIZMENA NEDJELJA

ČITANJA

Ja sam uskrsnuće i život 4

HOMILIJA

Lazar 8

KATEHEZA

Što otkriva lazarovo oživljavanje? 10

Smrt - početak ili kraj? 12

MEDITACIJA

Gospodinov plač 13

NAVJEŠTENJE GOSPODINOVO

ČITANJA

Evo, začet ćeš i roditi sina 14

HOMILIJA

Nježno prihvaćena ljudskost 18

KATEHEZA

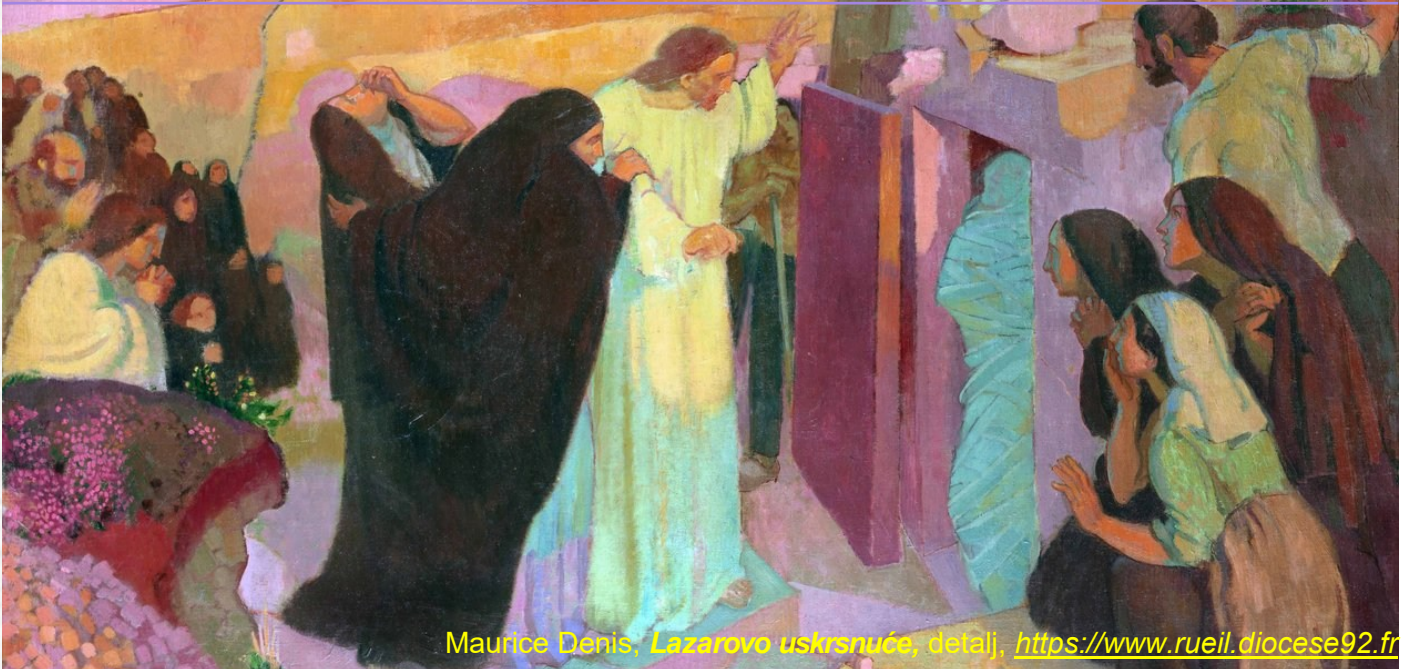
Dan žena 20

Mali vjeronaučni leksikon 22

MEDITACIJA

Razumijevati Riječ 23

NAŠI POKOJNI 24

Maurice Denis, *Lazarovo uskrsnuće*, detalj, <https://www.rueil.diocese92.fr>

Biti oživljen

Izvještaj o Lazarovom uskrsnuću - zadnji i najveći od sedam Isusovih "znakova" u Ivanovu evanđelju - sasvim je tijesno povezan s Isusovom vlastitom smrću i uskrsnućem. To je znak za nadolazeće događaje. Isus je ovdje konfrontiran sa svojim zadnjim i najvećim neprijateljem, sa smrću. U bolesti i smrti prijatelja, u boli najbližih, u strahu i nevjeri onih koji sve to promatraju može prepoznati podrugljivo cerenje svog neprijatelja. I on sam ne ostaje nad grobom bezosjećajan: on pokazuje uzbuđenost i žalost, na koncu i s tim znanjem što ga u Getsemaniju čeka.

Isus ne odbacuje susret sa smrću. Spreman je ne samo biti dodirnut smrću svog prijatelja, već i predokusiti čitavu gorkost svoje smrti. Ova svjesna konfrontacija s neprijateljem nosi u sebi klicu pobjede i uskrsnuća. Osjeća, da neće ostati zarobljenik groba, jer u svojoj dubini shvaća, kako u njemu raste onaj silni glas, koji oslobađa i (sada već i Lazara) iz groba vadi: "Lazare, ustani!"

Konfrontacija sa smrću i njezino nadvladavanje donosi uskrsnuće i više životne snage nego ikad prije. Samo iz tog iskustva nam Isus može reći: "Ja sam uskrsnuće i život." I zbog toga živi naša nada: on, koji ima život u punini, može i drugima dati snagu za život.

Srž naše vjere je vjera u Isusovo nadvladavanje smrti i u njegovo uskrsnuće. Ako tu vjeru produbimo i posvijestimo i u životu, započinjemo već ovdje vječni život. No ta vjera ne smije biti tek ulaznica u vječnost. Živa vjera znači, dopustiti svaki dan ponovo od njega biti darivan životom, biti oživljen, ustati iz naših grobova, odbaciti okove koji nas sapinju i zaista zaživjeti

Prvo čitanje: Ez 37, 12-14

Duh svoj udahnut ću u vas da oživite.

Čitanje Knjige proroka Ezekielia

Ovo govori Gospodin Bog:

„Ja ću otvoriti vaše grobove, izvesti vas iz vaših grobova, narode moj, i odvesti vas u zemlju Izraelovu! I znat ćete da sam ja Gospodin kad otvorim grobove vaše i kad vas izvedem iz vaših grobova, narode moj! I duh svoj udahnut ću u vas da oživite i dovest ću vas u vašu zemlju i znat ćete da ja, Gospodin, govorim i činim“ – govori Gospodin Bog.

Riječ Gospodnja.

U današnjem bogoslužju govor o uskrsnuću postupno se razvija od ovog odlomka Starog zavjeta do Kristove konačne pobjede nad smrću.

Bog, po ustima proroka Ezekielia, najavljuje buduće otvaranje grobova. Riječ je o povratku prognanika iz progonstva. Naime, nakon 586. godine prije Krista Židovi su bili prognani u Babilon, i malodušje je zavlдалo njihovim srcima. No, Gospodin daje da njegov narod doživi neposredno iskustvo njegove životvorne moći. Bog je uistinu onaj koji ima moć djelom izvršiti sve što riječju obećava (usp. r. 14b). Taj će dan biti kao novo stvaranje. Upotrijebljena slika nagoviješta budući proglas potpunog spasenja čovječanstva u Isusovu uskrsnuću.

Otpjevni psalam: Ps 130,1-8

U Gospodina je milosrđe i obilno je u njega otkupljenje.

Iz dubine vapijem tebi, Gospodine:

Gospodine, usliši glas moj!

Neka pazi uho tvoje
na glas moga vapaja!

Ako se, Gospodine,
griješâ budeš spominjao,
Gospodine, tko će opstati?
Al' u tebe je praštanje
da bismo ti služili.

U Gospodina ja se uzdam,
duša se moja u njegovu uzda riječ.
Duša moja čeka Gospodina
više no zoru straža noćna .

Više no zoru straža noćna
nek Izrael čeka Gospodina.
Jer je u Gospodina milosrđe
i obilno je u njega otkupljenje;
on će otkupiti Izraela
od svih grijeha njegovih .

Drugo čitanje: Rim 8, 8-11

Duh onoga koji uskrisi Isusa od mrtvih prebiva u vama.

Čitanje Prve poslanice sv. Pavla apostola Rimljanima

Braćo:

Oni koji su u tijelu, ne mogu se Bogu svidjeti.

A vi niste u tijelu, nego u Duhu, ako Duh Božji prebiva u vama.

A nema li tko Duha Kristova, taj nije njegov.

I ako je Krist u vama,

tijelo je doduše mrtvo zbog grijeha,

ali Duh je život zbog pravednosti.

Ako li Duh onoga koji uskrisi Isusa od mrtvih prebiva u vama,

onaj koji uskrisi Krista od mrtvih

oživit će i smrtna tijela vaša po Duhu svome koji prebiva u vama.

Riječ Gospodnja

Ostvarenje prethodnoga Ezekielova proročanstva: Duh »trajno prebiva« (mogli bismo reći 'konačno počiva') u čovjeku. To je čovjeku izvor sigurnosti, mira i radosti jer predstavlja čvrst temelj njegove pripadnosti Kristu. Zbog toga vjernost njegovu Gospodinu ne samo da je moguća, nego se već događa: »Vi niste« (to je prezent, odnosno sadašnje vrijeme) u tijelu; vaše tijelo je mrtvo zbog grijeha, ali Duh je život.

Borba između života i smrti povijesno se odigrala, jednom zauvijek, na križu. Za svakoga pojedinog kršćanina ona se događa u obredu krštenja. Sada dakle to treba vjerovati, svakog dana i svakog časa, u djelima, to jest ne živeti više po tijelu, u iščekivanju da pobjeda bude konačna.

Evandjelje: Iv 11, 3-7.17.20-27.33b-45

Ja sam uskrsnuće i život.

Čitanje svetoga Evandjelja po Ivanu

Lazarove sestre poručiše Isusu:

„Gospodine, evo onaj koga ljubiš, bolestan je.“

Čuvši to, Isus reče:

„Ta bolest nije na smrt, nego na slavu Božju, da se po njoj proslavi Sin Božji.“

A Isus ljubljашe Martu i njezinu sestru i Lazara. Ipak, kad je čuo za njegovu bolest, ostade još dva dana u onome mjestu gdje se nalazio. Istom nakon toga reče učenicima:

„Pođimo opet u Judeju!“

Kad je dakle Isus stigao, nađe da je onaj već četiri dana u grobu. Betanija bijaše blizu Jeruzalema otprilike petnaest stadija. A mnogo Židova bijaše došlo tješiti Martu i Mariju zbog brata njihova. Kad Marta doču da Isus dolazi, pođe mu u susret dok je Marija ostala u kući. Marta reče Isusu:

„Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro. Ali i sada znam: što god zaišteš od Boga, dat će ti.“

Kaza joj Isus:

„Uskrsnut će brat tvoj!“

A Marta mu odgovori:

„Znam da će uskrsnuti o uskrsnuću, u posljednji dan.“

Reče joj Isus:

Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li ovo?“

Odgovori mu:

„Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, Onaj koji dolazi na svijet!“

Nato Isus, sav potresen upita:

„Kamo ste ga položili?“

Odgovoriše mu:

„Gospodine, dođi i pogledaj!“

I zaplaka Isus.

Nato su Židovi govorili:

„Gle, kako ga je ljubio!“

A neki između njih rekoše:

„Zar on, koji je slijepcu otvorio oči, nije mogao učiniti da ovaj ne umre?“

Isus onda, ponovno potresen, pođe grobu. Bila je to pećina, a na nju navaljen kamen. Isus zapovjedi:

„Odvalite kamen!“

Kaže mu pokojnikova sestra Marta:

„Gospodine, već zaudara. Ta četvrti je dan.“

Kaže joj Isus:

„Nisam li ti rekao: budeš li vjerovala, vidjet ćeš slavu Božju?“

Odvališe dakle kamen. A Isus podiže oči i reče:

„Oče, hvala ti što si me uslišao. Ja sam znao da me svagda uslišavaš; no rekoh to zbog nazočnog mnoštva: da vjeruju da si me ti poslao.“

Rekavši to povika iza glasa:

„Lazare, izlazi!“

I mrtvac iziđe, noge mu i ruke bile povezane povojima, a lice omotano ručnikom. Nato Isus reče:

„Odriješite ga i pustite neka ide!“

Tada mnogi Židovi koji bijahu došli k Mariji, kad vidješe što Isus učini, povjerovaše u nj.

Riječ Gospodnja

Ulomak »Lazarova uskrišenja«, koji izravno pripravlja na vazmene događaje, razjašnjava jedan od temeljnih vidova ivanovske kristologije. U njemu se malo po malo prelazi s pripovijedanja o bolesti na govor o smrti i ukopu, sve do uskrišenja, četvrtog dana nakon smrti. Između redaka se uočava nježna ljudskost Isusa koji poznaje suze i jecaje, povjerenje prijateljstva, ali i otajstvo božanskog sinovstva.

Marijino 'vjerujem' izvrsno sažima ovu bogatu stvarnost: »Gospodine...ti si Krist (u židovstvu iščekivani mesija), Sin Božji (grčki kristološki naslov), Onaj koji dolazi (ho erhómenos, izraz u kojem odjekuje eshatološko iščekivanje)«. Vrhunac objave je u riječima, koje su jezgrovići poput objave imena JHWH, čije su tumačenje: »Ja sam uskrsnuće i život«. Glasni povik kojim Isus zove Lazara ima snagu poziva kojim je prvi čovjek (Adam) pozvan u život i ujedno dramatičnost kojom je novi Adam izdahnuo na križu. U 'kući žalosti' ili 'kući siromaha' (=Betanija), dakle, stvarno 'Bog pomaže' u skladu sa značenjem imena 'Lazar'. Kako? Milosrdno razdajući samog sebe i svoj život koji je lijek besmrtnosti.

Lazar

Rekavši to povika iza glasa: „Lazare, izlazi!“

Nakon prošlotjednoga velikog simbola rasvjetljavanja, Ivan nas poziva na razmišljanje o posljednjem od sedam simbola svojega evanđelja. S novim očima, promijenjenima po Isusovoj Riječi, možemo gledati i razumjeti simbol Betanije.

Priča o čudesnom Lazarovu povratku u život vrlo je živahna. Brojni likovi izmjenjuju se na sceni. U središtu je, kao i uvijek, Isus. Cijeli događaj vrti se oko njega, njegove prisutnosti, njegove Riječi. Prijatelj Lazar mrtav je i njegove su sestre pomalo razočarane Isusom: „*Gdje si bio kada smo te trebali? Da si bio tu, sve bi bilo drukčije!*“

Marta i Marija usredotočile su se isključivo na iščekivanje, u čemu nam jako nalikuju. I mi želimo Boga koji će odmah doći i boriti se za nas: pošalješ sms, i problem je riješen, podigneš bijelu zastavu, i on je tu, na usluzi, brižan, izvući će nas iz nevolja.

Možda je došao trenutak da napustimo zablude takve dječje vjere i izbrišemo iz svoje religiozne mašte takvu sliku o Bogu koji se ponaša kao da smo mi jadni, bijedni psići.

Bog Isusa Krista vodi nas na putovanje prema autentičnosti zrele vjere.

Jasno, baš kao i mi, Marta i Marija željele bi da Bog spašava od smrti, da otjera težinu patnje i oslobodi od straha. No Isus nam otkriva Boga koji se prema nama ponaša kao prema odraslim osobama, spašavajući nas u smrti, dijeleći s nama težinu patnje i straha.

Tu se vraćamo na prošlotjedno razmatranje: *vjerom se ne mijenjaju događaji niti stvari, nego naš način njihova razumijevanja*. Bol ostaje bol, ali spoznaješ da nisi sam, znaš da je on s tobom.

Spasenje koje nam Isus daruje ponajprije je spas od očaja samoće. On je Emanuel, Bog s nama. To je prekrasno!

Lazarovo uskrsnuće daje nam naslutiti veliku vijest o uskrsnuću: smrt je pobijeđena, ona više nema zadnju riječ u ljudskom životu! Kao da nam Ivan daje plan na temelju kojega možemo razumjeti i protumačiti putovanje na koje se Isus sprema. Lazar će ponovno umrijeti, njegovo uskrsnuće nije kao ono Isusovo, no njegov povratak u život pokazuje da smrt više nije gospodarica nad čovjekom.

Želio bih usmjeriti vašu pozornost na još jedan detalj: *Isusov plač*.

Da, dragi prijatelji, Isus plače zbog svojega prijatelja Lazara. Pročitao sam kako su veliki znanstvenici dali brojna objašnjenja toga plača. Ja se volim zadržati na onome što donosi evanđelist: „...upita: 'Kamo ste ga položili?' Odgovoriše mu: 'Gospodine, dođi i pogledaj!' I zaplaka Isus. Nato su Židovi govorili: 'Gle, kako ga je ljubio!'“

Predivna je ta slika: Isus dolazi na grob svojega prijatelja i plače.

Katkad čujem da se o Bogu govori kao o bezosjećajnom inženjeru koji se sa znanstvenim odmakom brine o tome da se svi kotačići svemira vrte ili kao o redatelju nekoga realityja, kojega zabavlja promatrati pokrete svojih nesvjesnih stanara...

Pogledajte Isusa koji plače na grobu svojega prijatelja i onda mi recite može li se još uvijek misliti da je Bog takav!

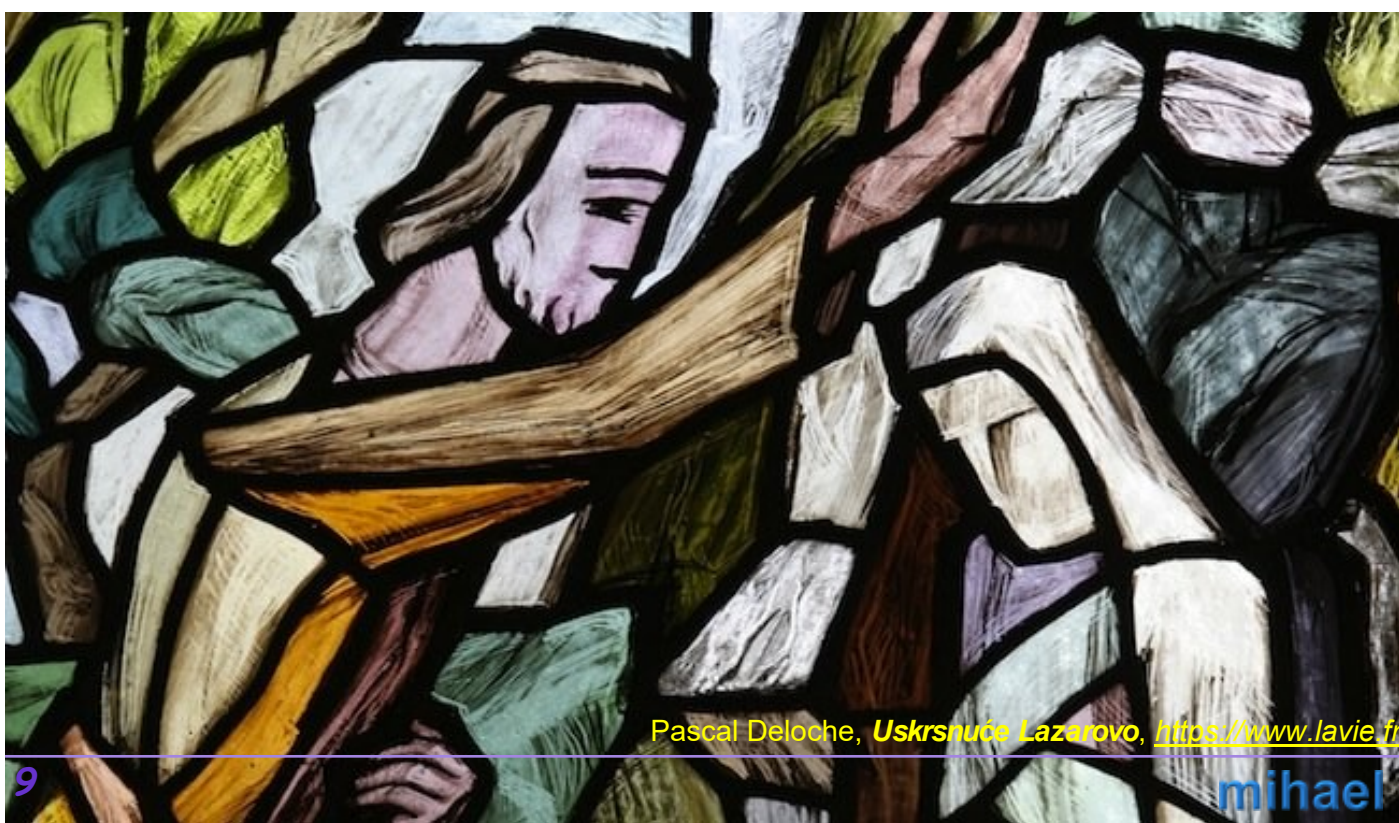
Hrabro, dragi prijatelji, koje je život proživakao! Isus vam upućuje iste riječi koje su zapalile nadu u Martinu i Marijinu srcu: „Ja sam uskrsnuće i život“.

Odvalimo kamenje s naših grobova, oslobodimo se svoje zatvorenosti i dajmo zraka vjeri na koju se uhvatila plijesan.

Isus nas poziva da iziđemo iz naših grobova kako bismo započeli novi život.

Jeste li spremni?

Roberto Seregni, *Evanđelje u trapericama*,
Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2014.

Pascal Deloche, *Uskrsnuće Lazarovo*, <https://www.lavie.fr>

Što otkriva lazarovo oživljavanje? Isus je život i uskrsnuće

»Budeš li vjerovala, vidjet ćeš slavu Božju«, reče Isus Lazarovoj sestri Marti. A slava Božja je živi čovjek. Isus se obraća pokojnomu Lazaru kao živomu. »Lazare, izlazi!« piše sv. Ivan. Pred Sinom Božjim bježi i sama smrt. Isus donosi život, rješava strah od smrti. Zajednica Židova trebala bi mu povjerovati doživljavajući taj događaj oživljavanja. Dok su razrješavali Lazarevo tijelo omotano platnom, trebali su odriješiti sebe od smrtnoga straha jer je život pred njima u Isusu – Mesiji. Isus Krist razrješuje sve grijehе, oslobađa od svakoga zla, pobjeđuje i samu smrt. To je najvažnija poruka i pripravnici na krštenje. Oni su kroz korizmene nedjelje prošli kroz postupak upoznavanja i vjerovanja. Sjetimo se, slušali su o Isusu kao čovjeku koji posti i moli u pustinji i Sotoni odgovara: »Odlazi, Sotono!« Čuli su evanđelje o preobraženju, kao znak da patnja i zemaljsko nisu posljednji. Razmišljali su o Isusu kao izvoru žive vode. U slijepom od rođenja upoznali su Isusa kao svjetlo svijeta, a Peta korizmena nedjelja dovodi do vrhunca: Isus vlada smrću, uskrisuje Lazara koji je već

četiri dana u grobu. Vraća u život Jairovu kćer, piše sv. Matej. Oživljava sina udovice iz Naina, donosi sv. Luka. Ti događaji poručuju da je Isus život i uskrsnuće.

Treba primijetiti razliku između Isusova vlastitoga uskrsnuća i vraćanja Lazara, Jairove kćeri i sina udovice u ovaj svakodnevni zemaljski život nakon smrti. To vraćanje u život najava je uskrsnuća.

»Ja sam uskrsnuće i život«, otkriva Isus Marti, a prenosi sv. Ivan. Isus joj govori, ne da će on biti »uskrsnuće«, nego da on jest »sada« i ovdje život. Govori joj u sadašnjosti. Lazarova je smrt prigoda da Isus pokaže svoje suosjećanje kao čovjek i svoju blizinu sestrama Marti i Mariji. »I zaplaka Isus«, kaže evanđelje. To je ono što spada na naše ljudsko i zemaljsko. Govori o Isusu iz Nazareta kao pravom čovjeku sa svojim osjećajima. Ali Isus će pokazati da je puno više od običnoga čovjeka. Vraća u život Lazara koji je već četiri dana u grobu. »Povika iza glasa: 'Lazare, izlazi!' I mrtvac iziđe«, zapisa sv. Ivan. To može učiniti samo Bog. U tome vidimo da je Isus Krist pravi Bog, jer pobjeđuje smrt, koju čovjek ne može sam pobijediti. Smrt je za čovjeka najteža mora. Neki ne vole ni slušati o muci i smrti. Drugi

Vincent van Gogh: *Lazarovo uskrsnuće* (po Rembrandtu), <https://de.wikipedia.org>

ne mogu poći na sprovod. Treći se izgube tjednima poslije sprovoda. Svjesni smo da čovjek i ljudska pamet mogu samo do groba, ali dalje ne. Znanost i tehnika stanu pred grobom. Preko smrti i iznad smrti može samo Božja ljubav.

Prorok Ezekiel prenosi Božju utjehu i nadu narodu koji pati u sužanjstvu: »Ja ću otvoriti vaše grobove, izvesti vas iz vaših grobova, narode moj, i odvesti vas u zemlju Izraelovu!« Taj sveti čovjek živi u doba babilonskoga sužanjstva. Nabukodonozor je razorio Jeruzalem. Židovi su raspršeni i pate. Narod je vikao od boli i jada, piše Ezekiel: »Usahnuše nam kosti i propade nam nada, pogibosmo.« Ali što je čovjeku nemoguće, Bogu je moguće. Bog će otvoriti grobove, donijet će izbavljenje. Jedino Bog može pretvoriti smrt u san i trgnuti od toga sna o uskrsnuću. Bog je zavirivao u grobove i u srca Izraelaca. Gospodin ih je često čistio od truleži u njihovim srcima. Ali tko će suvremenim ljudima pomoći da iziđu iz truleži grijeha i dospiju u život vječni? Postoji samo jedan koji je život i uskrsnuće. A to je onaj koji za sebe reče i to pokaza djelima. Onaj koji je pobijedio svoju smrt i smrti ljudi, to je Isus Krist.

»Tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će«, kaže Isus. To je Isusov odgovor Marti i svim ljudima. Koliko puta je Bog kucao na ljudsko srce da ga obnovi i očisti, ali je bilo zaključano. Čovjek nije prepoznao Gospodinov dolazak. Kojim će se putem krenuti prema blagdanu Gospodnjega uskrsnuća? Sveti Atanazije piše kršćanima: »Nikoga drugoga nemamo, dragi moji, nego Gospodina našega Isusa Krista. A u tom se i vi sa mnom slažete. On je rekao: 'Ja sam put.' A sveti Ivan veli: 'On oduzima grijeh svijeta', tj. on čisti naše duše, kako na jednom mjestu govori prorok Jeremija: 'Stanite na putove i vidite i pogledajte koji je pravi put i na njemu ćete popraviti svoj život.'« Pravi put je Isusovo evanđelje. Svoj život čovjek može popraviti na Kristovu putu i na daru Kristova Duha. On je obnovio Lazarov život i Lazar je izišao iz groba. Korizmeno je vrijeme vrijeme »izići iz groba« i poći putom života. Za to služe post i molitva te djela milosrđa, ispovijedi i žive vjere. Tu se očituje osobna odgovornost čovjeka da se odluči za evanđelje koje vodi u život. A Isus, Sin Božji, tvorac je evanđelja i uskrsnuće je za sve.

Ante Pranjić-Pilipović, <https://www.glas-koncila.hr>

Smrt - početak ili kraj?

Smrt označava kraj zemaljskog života, kraj obiteljskih i prijateljskih veza, kraj druženja, razgovora. Koliko god kao ljudi znamo da će svaki koji se rodio jednog dana i umrijeti, toliko nikad nismo dovoljno pripremljeni za taj trenutak, na konačni zemaljski rastanak

Mnogi koji dožive iskustvo smrti u bližoj obitelji počinju o njoj drugačije razmišljati. Prolazimo kroz razne faze žalovanja drage osobe.

Isprva se javlja strah nekog budućeg tragičnog završetka života odnosno tanatofobija. Iskustvo straha u naravi je biblijskog čovjeka kao što mu je u naravi iskustvo sreće, radosti, žalosti i sl. Tanatofobiju su imali i Isusovi učenici, koji se odlučuju na bijeg u Galileju nakon njegove smrti, bojali su se za vlastiti život sve do Kristova uskrsnuća, a potpuni strah nestaje onog trenutka kad je Duh Sveti Životvorac sišao na apostole. Kristovo uskrsnuće nije posljedica, nego je uzrok vjere Isusovih učenika, te ukazuje na činjenicu da se Isus sa svojim čovječtvom (po)vratio u slavni život, u puninu i besmrtnost života u Bogu.

Druga faza je ljutnja na svijet, na nepravdu, te propitivanje – što bi bilo kad bi bilo. Takvu situaciju možemo pronaći u novozavjetnom tekstu o Lazarovoj smrti gdje Marta Lazarova sestra govori Isusu: „Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro“. Zanimljivo je to što je te iste riječi Isusu uputila i druga Lazarova sestra

Marija. To je posve razumljivo jer su ljudi razumska bića koja često postavljaju pitanja na koje traže odgovore. Ukoliko uključimo vjeru u naše vlastito promišljanje stvari nam postaju jasnije, jer možda se osoba koja je iznenada umrla oslobodila neke boli i patnje koju bi teško podnijela, s druge pak strane možda neka bol i patnja nas poduče više cijeniti svoj život kao dar od Gospodina.

Treća faza je tuga. Tuga je raspoloženje suprotno radosti. Dok je strah okrenut prema budućnosti, tuga je okrenuta prošlosti. Suze su usko vezane s osjećajem tuge. Ivan u svom evanđelju dok opisuje Lazarovu smrt piše: „I zaplaka Isus“. Sam Isus iako je Bog ne isključuje svoju ljudsku dimenziju, već reagira kao i svaki drugi čovjek suzama. Brojni psiholozi ističu da ako tugujemo ne znači da se ne možemo nositi sa situacijom, već nam može pomoći da se suočimo sa činjenicama.

Posljednja faza je prihvaćanje gubitka drage nam osobe. Gubitak je potrebno prihvatiti ne samo razumom nego i „srcem“. Patnja, bol i smrt najveće su zagonetke za čovjeka, a odgovore bi trebalo crpiti iz teologije križa. Po toj teologiji, ispravni pristup Kristovom križu je kad o njemu razmišljamo u svjetlu naših muka, ili kad o našim mukama razmišljamo u svjetlu Kristove patnje i smrti. Pogled na raspetoga Krista daje patnji i smrti novi smisao. Krist nije dokinuo patnju, nego ju je podijelio s nama, preuzeo na sebe, iskupio i osmislio. Samo prihvaćanjem logike križa može se nadići apsurdnost patnje.

Gospodinov plač

Iako mi kršćani vjerujemo u trojedinoga Boga, ipak svaki čovjek gradi u sebi neku, tako reći, vlastitu sliku o Bogu. Ta slika nije neko umjetničko djelo koje nastaje za par sati, dana, mjeseci ili pak godina. Ta umjetnina iziskuje napor svakodnevnog uzimanja kista odnosno ulaženja u osobni odnos s Bogom i drugim ljudima uvijek s novim potezima i detaljima. I dok ovih dana u tom kontekstu razmišljam o svom duhovnom životu i današnjem evanđelju, primjećujem da mi je jedan motiv dosad uspješno izmicao iz te moje, nazovimo, slike, a to je Gospodinov plač. U današnjem evanđelju čitamo kako je Isus uskrisio Lazara. Ovaj odlomak je bogat moćnim porukama i događajima, jer se tu ipak radi o uskrsnuću mrtvaca koji je bio četvrti dan u grobu. Međutim, meni je jedna rečenica baš zazvučala, a ona glasi: „I zaplaka Isus.“

Prva stvar o kojoj sam počeo razmišljati, kada sam pročitao današnje evanđelje, bila je ta kako često zaboravim da je Isus bio čovjek poput svakoga od nas, da nije bio lišen emocija. I on je imao dobrih i loših dana, i on se znao srditi, sjetimo se samo izgona trgovaca iz hrama; smijati, uzmimo u obzir kada su mu djeca pohrlila u susret, tada sigurno nije ostao hladan, oduševljivati, tugovati, radovati... Znači, bio je baš poput nas, kako kaže Pavao - nama u svemu sličan osim u grijehu.

Evanđelje nastavlja, Nato Židovi rekoše: „Pogledaj kako ga je ljubio.“ Smatram kako su u potpunosti bili u pravu. Isusove suze nad Lazarom, bile su suze ljubavi, ali se one nisu odnosile samo na Lazara, nego na čovjeka i čovječanstvo, na svakoga od nas. Držim kako je upravo u ovom plaču sadržan sav smisao Velikog tjedna, ali i cijelog Isusova života od utjelovljenja do uzašašća, jer je ljubav bila ono radi i zbog čega Isus dolazi na ovaj svijet. On nas je ljubio i želio je biti ljubljen. Stoga smatram kako i mi Veliki tjedan ne bi trebali doživljavati kao tjedan žalosti, nego upravo ponizne i tihe radosti zbog ljubavi koja nam je u potpunosti pokazana u žrtvi križa.

Mislim kako je ovaj Gospodinov plač jamac da nikada u životu nismo sami. Vidimo kako Isus plače za svojim prijateljem, a mi se nazivamo i jesmo njegovi prijatelji. Zato smijemo smatrati kako Isus plače s nama u svim našim životnim poteškoćama i raduje se s nama u svim našim radostima. Uz sve to, Isusov plač nije bio plač očajnika koji nijemo promatra i žali ljudsku patnju, nego On pomaže ožalošćenima i vraća im opet radost na lice. Na to smo pozvani i mi, jer smo dužni radovati se sa radosnima i plakati sa uplakanima. Trudimo se svakom čovjeku pokazati da nije sam i tako ćemo opravdati Kristove suze koje su prolivene radi nas.

Prvo čitanje: Iz 7, 10-14

Evo, djevica će začeti!

Čitanje Knjige proroka Izaije

U one dane:

Gospodin progovori Ahazu i reče mu:

“Zaišti od Gospodina, Boga svoga, znak za sebe iz dubine Podzemlja ili gore iz visina.”

Ali Ahaz odgovori:

“Ne, neću iskati i neću iskušavati Gospodina.”

Tada reče Izaija:

“Čujte, dome Davidov:

Zar vam je malo dodijavati ljudima

pa i Bogu mom dodijavate! Zato, sam će vam Gospodin dati znak:

Evo, djevica će začeti i roditi sina

i nadjenut će mu ime Emanuel,

S nama Bog!”

Riječ Gospodnja.

Proroštvo o Emanuelu smješteno je u povijesni kontekst siro-efrajimskog rata oko 730. god. pr. Kr. Aramski kralj Rason i izraelski kralj Pekah htjeli su s judejskim kraljem Aha-zom sklopiti savez protiv Asirije. Kako im se Ahaz nije htio pridružiti, jer je bio sklon Asiriji, Rason i Pekah su zavojštili protiv njega (usp. Iz 7,1).

Teološki problem koje se pojavio u tom političkom kontekstu, jest taj što se Ahaz, koji sjedi na Davidovu prijestolju, u svojim odlukama i stavovima ne savjetuje s Bogom. Štoviše, iz drugih biblijskih tekstova znademo da je ovaj kralj bio toliko odlutao od pravoga Boga daje čak svog vlastitog sina „proveo kroz oganj“ (2 Kr 16,3; 2 Ljet 28,3), tj. prinio kao žrtvu po običaju krivobožačkih naroda, a usto je „u svakom pojedinom judejskom gradu podigao uzvišice da kadi tuđim bogovima“ (2 Ljet 28,25). U tom kontekstu Bog koji sam nudi Ahazu znak primjer je njegove bezuvjetne naklonosti Davidovu prijestolju. No, Ahaz odbija i Božji znak. Rečenica: „Ne, neću iskati i iskušavati Gospodina“ (r. 12b) na prvi pogled može zvučati pobožno, jer je traženje znaka često znak sumnje i nevjerice. Međutim, u ovom slučaju odbijanje znaka koji Bog daje označuje odbijanje suradnje s Bogom. Ahaz je tako naoko pobožnom rečenicom zapravo potvrdio svoju tvrdokornost.

Bog ipak daje znak kojega proglašava prorok Izaija. To je rođenje djeteta simbolična imena - Emanuel, što znači Bog s nama, i to od djevice kojoj se u ovom tekstu ime ne navodi. Puno se raspravlja o identitetu toga djeteta i njegove majke, kao i činjenici da se izvorna hebrejska riječ alma ne mora nužno odnositi na djevicu, nego općenito na mladu ženu. Ipak, Ahazovo odbijanje znaka i činjenica da Bog znak ipak daje, dopušta nam interpretaciju u smislu daje rođenje Emanuela čin izravnog Božjeg zahvata koji ne ovisi o čovjeku - muškarcu.

Stoga je značenje ovoga proroštva nadišlo svoj povijesni kontekst, te se u Novom zavjetu, točnije u Evanđelju po Ma-teju, njegovo konačno ispunjenje otkriva u Isusu iz Nazare-ta začetom po Duhu Svetome i rođenom od Djevice Marije (usp. Mt 1,18-24). U njemu je Bog došao da bi bio s nama na najbliži mogući način - to jest samim utjelovljenjem.

Otpjevni psalam: Ps Ps 40, 7-11

Evo dolazim, Gospodine, vršiti volju tvoju

Žrtva i prinos ne mile ti se,
nego si mi uši otvorio;
paljenica ni okajnica ne tražiš.

“Tada rekoh: “Evo dolazim!
U svitku knjige piše za mene:
Milje mi je, Bože moj, vršiti volju tvoju,
Zakon tvoj duboko u srcu ja nosim.”

Pravdu ću naviještati u velikom zboru
i usta svojih zatvoriti neću,
Gospodine, sve ti je znano.

Tvoju pravdu neću kriti u srcu,
kazivat ću vjernost tvoju i tvoj spas.
Tajit neću dobrote tvoje
ni tvoje vjernosti velikoj skupštini.

U ovom psalmu u isto vrijeme prevladavaju strah i radost, što je jedan renesansni komentator opisao na način da se psalam otvara kao „Veliča“ (Magnificat), a završava s „Iz dubine“ (De profundis). Prvi dio psalma govori o novoj pjesmi u kojoj je naglašeno pouzdanje u Boga kao oca, dok se u retku 13. mijenja ton i molitelj biva okružen brojnim nesrećama te psalam postaje tužaljka. Redci 7-9 koji su u hebrejskom izvorniku izjava o istinitom kultu u poslušnosti („uši si mi otvorio“) i pravednosti („Zakon tvoj duboko u srcu ja nosim“), u Poslanici Hebrejima povezani su s Kristom koji poslušan Ocu dolazi na svijet spasiti čovječanstvo (usp. 2. čitanje).

Drugo čitanje: Heb 10, 4-10

U svitku knjige piše za mene: “Vršiti, Bože, volju tvoju!”

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Efežanima

Braćo!

Krv bikova i jaraca nikako ne može odnijeti grijeha.

Zato Krist ulazeći u svijet veli:

Žrtva i prinos ne mile ti se, nego si mi tijelo pripravio;

paljenice i okajnice ne sviđaju ti se.

Tada rekoh: “Evo dolazim!”

U svitku knjige piše za mene: “Vršiti, Bože, volju tvoju!”

Pošto gore reče:

Žrtve i prinosi, paljenice i okajnice

- koje se po Zakonu prinose -

ne mile ti se i ne sviđaju, veli zatim:

Evo dolazim vršiti volju tvoju!

Dokida prvo da uspostavi drugo. U toj smo volji posvećeni

prinosom tijela Isusa Krista

jednom zauvijek.

Riječ Gospodnja

U ovom odlomku iz Poslanice Hebrejima nalazimo citat iz Psalma 40 kojega smo imali u otpjevnom psalmu. Odmah se ipak primijeti jedna razlika u tekstu. Dok u Ps 40,7 stoji „Nisu ti mile ni žrtve ni prinosi, nego si mi uši otvorio“, što je doslovni prijevod hebrejskog teksta, u Heb 10,5 čitamo: „Žrtva i prinos ne mile ti se, nego si mi tijelo pripravio“. Ta razlika postoji zato jer se pisac Poslanice Hebrejima koristio grčkom Biblijom, Septuagintom, u kojoj se nalazi ta tekstualna varijacija.

I jedan i drugi tekst dobro se uklapaju u temeljni smisao samoga Psalma, koji upućuje na to da se bogoslužje ne smije svoditi samo na hramske obrede nego se ono odnosi na čitav život po Božjem zakonu. U kontekstu Poslanice Hebrejima riječ 'tijelo' ipak izričitiije od riječi 'uho' smjera na otajstvo Krisova utjelovljenja, koje Poslanica naziva njegovim ulaskom u svijet. U interpretaciji Kristova otajstva Poslanica Hebrejima ponajviše se usredotočuje na njegovu muku, smrt i uskrsnuće, jer je to dovršen njegov žrtveni prinos u kojem je prinio samoga sebe. Međutim, ovaj odlomak ističe kako je taj dovršeni prinos započeo već u trenutku njegova tjelesnog začeća.

Evandjelje: Lk 1, 26-38

Evo, začet ćeš i roditi sina.

Čitanje svetoga Evandjelja po Luki

U ono vrijeme: Posla Bog anđela Gabriela u galilejski grad imenom Nazaret k djevici zaručenoj s mužem koji se zvao Josip iz doma Davidova; a djevica se zvala Marija. Anđeo uđe k njoj i reče:

„Zdravo, milosti puna! Gospodin s tobom!”

Na tu se riječ ona smete i stade razmišljati kakav bi to bio pozdrav. No anđeo joj reče:

„Ne boj se, Marijo! Ta našla si milost u Boga. Evo, začet ćeš i roditi sina i nadjenut ćeš mu ime Isus. On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Njemu će Gospodin Bog dati prijestolje Davida, oca njegova, i kraljevat će nad domom Jakovljevim uvijek i njegovu kraljevstvu neće biti kraja.”

Nato će Marija anđelu:

“Kako će to biti kad ja muža ne poznajem?”

Anđeo joj odgovori:

“Duh Sveti sići će na te i sila će te Svevišnjega osjeniti. I Zato će to čedo i biti sveto, Sin Božji. A evo tvoje rođakinje Elizabete: i ona u starosti svojoj zače sina. I njoj, nerotkinjom prozvanoj, ovo je već šesti mjesec. Ta Bogu ništa nije nemoguće!”

Nato Marija reče:

“Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!”

I anđeo otiđe od nje.

Riječ Gospodnja

U poznatom evanđeoskom odlomku anđeo Gabriel pozdravlja Mariju riječima: „Zdravo, milosti puna! Gospodin s tobom!” (Lk 1,28). Ne treba ispustiti iz vida da ovaj pozdrav, koji će ući i u bogoslužje Crkve kao redoviti pozdrav što ga predsjedatelj upućuje okupljenom narodu, na neki način prevodi i prilagođuje ono ime sina iz Knjige Izaijine - Immanuel - Bog s nama. Koliko je to bio neočekivan pozdrav, svjedoči i Marijina smetenost (1,29). U riječima anđela Gabriela (Lk 1,30-33) prisutna je kristologija koja objašnjava pravi Isusov značaj. Obilato su tu rabljeni starozavjetni citati i aluzije na tekstove koji navješćuju rođenje sina. Više nego na tekst iz proroka Izaije, ove riječi podsjećaju na obećanje što ga je Bog dao Davidu o potomstvu koje će kraljevati zauvijek. Usto, tolika prisutnost Starog zavjeta u ovih nekoliko redaka govori o činjenici daje Bog vjeran svojim obećanjima i daje utjelovljenje Isusa Krista početak njihovih ostvarivanja. Marija traži dodatno objašnjenje kako će se to dogoditi (1,34). Ona je djevica (grč. parthenos), što je triput ponovljeno u ovom odlomku (1,27.34). Anđeo objašnjava Mariji da će se to dogoditi snagom Duha Svetoga, a kao znak pruža joj primjer njezine rođakinje Elizabete (1,35-36). Anđelov je zaključak: „Ta Bogu ništa nije nemoguće!” (1,37), što odgovara riječima koje prate Sarino začecje u njezinoj starosti. Tako je u Utjelovljenju neprestano prisutan Stari zavjet. Sva je dosadašnja povijest spasenja stremila prema ovom trenutku, ovaj je trenutak naviještala i iščekivala, a čitav Stari zavjet govori o Kristu, baš kao što će to i sam uskrsli Krist reći učenicima na putu u Emaus na kraju Evandjelja, tumačeći im što „u svim Pismima ima o njemu“ (Lk 24,27). Svijest o Božjoj svemoći omogućuje Mariji, a i drugima prihvaćanje njegova poziva (1,38).

Komentari čitanja: Služba riječi 267/12;255/09

Nježno prihvaćena ljudskost

I samo ime današnje svetkovine na hrvatskom jeziku - *Blagovijest*, poziva nas da na početku razmislimo o jednoj njezinoj lijepoj dimenziji, a to je Božja nježnost.

Nju otkrivamo u načinu kako anđeo razgovara s Blaženom Djevicom, od pozdrava pa preko svake riječi: „*Raduj se!*“ „*Našla si milost kod Boga!*“ „*Ne boj se!*“ „*Sila će te Svevišnjega osjeniti!*«.

Ne samo da je Blažena Djevica prihvaćena kao partner u planu spasenja, nego je sav postupak Objave obazrivo i nježno izveden. U toj obazrivosti i nježnosti nema nikakve skrivene namjere, ne postoji nešto opasno što bi se otkrilo kasnije, ili kako bi se reklo: ono što je u ugovoru pisalo malim slovima, pa nije pročitano. Anđeo prenosi jasnu namjeru i ponudu, poštujući slobodu.

Blažena Djevica u svojoj riječi „evo službenice Gospodnje“ ne samo da prihvaća ponudu, nego se priklanja ponuđenoj nježnosti. Nije na odmet prisjetiti se kako se nalazimo na početku proljeća, kad se polako pojavljuje novi život, a tu su simboliku u datumu današnje svetkovine naglašavali sveci rane Crkve, posebno sveti Proklo Carigradski. Novi se život u prirodi

rađa polako, od prvih stidljivih cvjetova, pupoljaka, prvih tek lagano zelenih listova i vlati trava.

Upravo nježnost i obazrivost, kao način postupanja jako nedostaje svijetu. Nisu samo riječi grube, nisu samo postupci opak, nego se mnogi udružuju ne bi li bili što uspješniji u svojoj grubosti i opakosti.

Nekad je tu opakost i grubost teško prepoznati, jer je dobro prikrivena različitim marketinškim trikovima, ali ona uvijek u nekom času otkriva svoje pravo lice. Čak i onda kad se navodno bori za nečija prava ili ustaje protiv neke nepravde.

U tom kontekstu prihvatiti nježnost kao način svoga ophođenja prema svijetu ne znači samo boriti se protiv grubosti i opakosti, već znači pokazati i samome sebi kako se povjeravalo *Onome Tko je Nježan*.

Nije sve ni u suprotstavljanju, već treba paziti i na nepodijeljeno pripadanje. Suočena s grubošću i silom, nježnost najprije nastoji omekšati, a tek na kraju, ako je nužno razbiti. Kao podloga svega nalazi se ljubav, spremna prihvatiti avanturu nježnosti. Ona u svom postupanju zove na domišljatost, kreativnost, maštovitost, upravo suprotno nasilju, koje, čak i kad je prikriveno, zna samo udarati. Nekada se čini da nježnost u postupcima jako troši snage čovjeka, ali to je trošenje izgrađujuće.

Mike Moyers , Navještenje, detalj <https://fineartamerica.com>

Utjelovljenje Sina Božjega govori o potpunom prihvaćanju čovjeka. Ljudski život nije preuzet samo u prividu ili u nekom njegovom dijelu, nego u cjelovitosti.

Postojanje u tijelu, na ovoj Zemlji, započeto je kao jedan od ljudi u utrobi žene. Time je naša ljudskost prihvaćena i uzdignuta. Od samog stvaranja, koje je znak definitivne Božje okrenutosti svijetu i njegove zainteresiranosti za stvorenje, pa preko utjelovljenja koje uzdiže ljudsku narav, Bog se u Isusu iz Nazareta, povijesnoj osobi, vezao uz čovjeka.

Ako na ovome mjestu samo malo razmatramo o svemogućnosti, onda nam je jasno da je plan spasenja mogao biti izveden i na načine koje ne možemo zamisliti, a nama je objavljen i učinjen upravo na ovaj način. Stoga ni mi ne smijemo bježati s njegovoga puta.

Onaj koji je po utjelovljenju došao u dodir sa svakim čovjekom ima i te kakav autoritet postaviti Zapovijed ljubavi. U njezinu vršenju je kraljevski put prihvaćanja i nasljedovanja Isusa Krista, onoga koji je uzeo naše ljudsko tijelo u krilu Blažene Djevice.

Ako utjelovljenje pokazuje pogled na čovjeka pun prihvaćanja s Božje strane, to je nužno pogled vjernika na svoga bližnjega. Koliko god se to činilo teškim i nedostižnim, utjelovljenje pokazuje kako je to jedini put.

Razdijeljenost grijehom donesena ne može biti nešto što se prihvaća kao nepromjenjivo. Može se na ovom mjestu govoriti o svim nepravdama gaženja ljudskoga dostojanstva. No, dok se više protiv nepravdi ne smije se zaboraviti ne samo vlastite, nego djelo koje sam ja kao takav dužan načiniti i obraćenje koje se tiče samo mene.

Jedna od najpoznatijih molitava kod katolika je Anđeosko pozdravljenje. Ona nije samo naša obaveza, nego svakodnevno razmatranje otajstva utjelovljenja. Što češće bi je trebalo moliti na nakanu da nas učini nježnima u prihvaćanju bližnjih, na onaj način kako to Gospodin čini u otajstvu što ga danas slavimo.

Dan žena

Jeste li znali da je pravi „Dan žena“ na svetkovinu Blagovijesti?

Prije uspostave Međunarodnog dana žena, stoljećima se Dan žena slavio na dan Blagovijesti - kada je jedna žena zauvijek promijenila tijek ljudske povijesti.

U Istočnoj Crkvi ova svetkovina slavila se već oko 550. godine, a od 7. stoljeća uvrštena je i u tradiciju Rimske Crkve. Blagdan se najprije slavio na tadašnji Dan žena na koji se slavilo i početak proljeća. Konačno, tek je 1969. godine Blagovijest pribrojena svetkovinama u Katoličkoj Crkvi. U pravoslavnim Crkvama ova se svetkovina ubraja među 12 najvažnijih u crkvenoj godini, piše Svjetlo riječi.

8. ožujka nema značajnu obljetnicu za žene

Međunarodni dan žena nametnut je u starom SSSR-u odmah nakon Revolucije 1917. godine. Sljedećim desetljećima svake godine 8. ožujka ponavljali su se slogani o slavi biti ženom pod socijalizmom. Istovremeno su milijuni žena umirali od gladomora 1930-ih, bile su slane na prisilni rad u gulazima te su trpjele strašnu bijedu na loše plaćenim radnim mjestima u tvornicama dok su im djeca odlazila u državne vrtiće.

Dan 8. ožujka nema nikakvu značajnu obljetnicu za žene. Datum je odabran kako bi se izbjegla bilo kakva povezanost s kršćanskom prošlošću i nametnuo sekularni kalendar bez stvarne povijesti.

Tijekom stoljeća, pravi slavljenički dan za žene bio je 25. ožujka, svetkovina Navještenja Gospodinova, kada je žena koja je promijenila tijek cijele ljudske povijesti začela svoga i Božjeg Sina, a zemlja i Nebo su se radovali. Kada je riječ o dostojanstvu žena, to je kršćanska baština koja nadmašuje sve druge.

Žene su u središtu katoličkog života

Bog se utjelovio u utrobi žene, a Marijin Magnificat (Veliča) pjesma je Crkve, snažna, slavljenička, zahvalna, hrabra, koja slavi Boga čiji silni blagoslovi teku s jednog naraštaja na drugi.

Naša je Crkva Marijina, Majke Božje i Kovčega Saveza, Marije Magdalene, prve svjedokinje uskrsnuća koja je potrčala apostolima javiti veliku vijest, Felicite i Perpetue koje se suočavaju s mučeništvom u poganskom Rimu, Majke Tereze koja služi najsiromašnijim siromasima u vrućim zabitima Kolkate.

<https://www.kt42.fr/>

U popularnoj kulturi i povijesti Crkve, žene su u središtu katoličkog života. Prva poznata misionarka bila je žena – ostavila je svoj lonac pored studenca i otrčala obavijestiti sve da je susrela Gospodina.

u javnom životu. Marija čije je srce mačem probodeno žena je s kojom svaka ožalošćena majka pobijenog vojnika ili izgubljenog novorođenčeta može podijeliti svoju tugu.

Majka Marija - naša zagovornica

Crkva vapi Mariji za pomoć kad je teško. Najpopularnija od svih molitvi, krunica, je meditacija o velikim događajima Božjeg utjelovljenja i našeg spasenja, koja se moli po Marijinu zagovoru.

Majka Crkva poštuje majčinstvo: za kršćane to nije puki biološki događaj koji ne donosi nikakvu čast, već daje središnju i autoritativnu ulogu činjenici da je utjelovljeni Bog imao majku i da je ona bila ta koja je naučila svog malog dječaka psalmima i molitvama Izraela, vjerskim tradicijama i dužnostima i služenju bližnjemu.

Najsnažnija i najpoznatija slika u kršćanstvu, osim samog križa, je slika Majke i Djeteta - koju su naslikali bezbrojni umjetnici i proizveli neke od najveličanstvenijih slika, kipova, ikona i mozaika stoljeća.

Marija, djevica Izraelova, Kći sionska, povezuje Stari i Novi savez. Marija, dostojanstvena žena iz kraljevske kuće Davidove, uzor je svim vladarima i ženama

Gospin dan

U prvim kršćanskim stoljećima 25. ožujka obilježavao se na poseban način kao Dan utjelovljenja. Kako bi se Gospodinov život na zemlji označio točnim brojem godina, čak i do dana, rana je tradicija tvrdila da je to također bio datum raspeća. Ta se činjenica spominje u mnogim starim martirologijima i u propovijedima raznih crkvenih otaca

U papinskoj kuriji bio je drevni običaj da u svim priopćenjima i dokumentima godina počinje 25. ožujka, nazivajući je „Godinom utjelovljenja“. Ovu je praksu također usvojila većina civilnih vlada za pravno datiranje dokumenata. Zapravo je blagdan Blagovijesti, poznat i kao „Gospin dan“, sve do 1752. godine označavao početak pravne godine u Engleskoj, čak i nakon reformacije.

Važno je naglasiti da i prema današnjem kalendaru godina počinje Gospinom svetkovinom, kada ju slavimo kao Mariju Bogorodicu.

<https://hkm.hr>

Mali vjeronaučni leksikon

Riječ Božja

Riječ Božja, hebrejski *debar Jahveh*: riječ *Jahvina*, biblijski naziv za objavu, božansku poruku koju proroci prenose ljudima radi njihova spasenja.

U Starom zavjetu riječ Božja ima slojevito značenje, stvaralačko i dinamično. Kad Bog izgovori svoju riječ, ona postaje čin i događaj. Riječju Bog stvara svijet i potiče ljude da djeluju po njegovim naumima. Bog se objavljuje preko proroka, nadahnutih ljudi, koji pomno oslušuju riječ Božju i priopćuju je ljudima.

U Novom zavjetu Isus svoju riječ, svoje naviještanje evanđelja („a ja vam kažem“), stavlja uz bok starozavjetnoj riječi. U *Evanđelju po Ivanu* te u crkvenih otaca druga božanska osoba (Sin) utjelovljenjem se izrekla u Isusu iz Nazareta pa se također naziva Riječju (Logos).

Riječi Gospodinove

Riječi Gospodinove, latinski: *verba Domini*, u biblijskoj znanosti, Isusove riječi koje su se od samog početka skupljale u Pracrkvi i koje su imale poseban autoritet; također *ipsissima verba*.

Pavao koji ne navodi gotovo ništa iz Isusova zemaljskog života, u važnim pitanjima poziva se na riječi Gospodinove (rastava braka, uskrsnuće).

Tu spadaju karakteristični izrazi koji odaju Isusovu mesijansku svijest: „Amen“ („Zaista, kažem vam „) na početku rečenice (Mt 10, 15; 12,43); Isusov govor o sebi u trećem licu kao o „Sinu Čovječjem“; nazivanje Boga Ocem na početku molitve; poziv učenicima na nasljedovanje; samoobjava u *Evanđelju po Ivanu* „Ja sam“.

Drži se da je već oko 50. u Palestini nastala veća zbirka Gospodinovih riječi, u znanosti poznata kao Q (kratica od njemačkog *Quelle*: *izvor*) koja nije sačuvana, ali je zajedno s *Evanđeljem po Marku* poslužila evanđelistima Mateju i Luki kao izvor.

Razumijevati Riječ

Marija njeguje »hrabrost nedjelovanja«, sposobnost polaganog razumijevanja Božjega nauma. Skrovitost i samoća nazaretskog doma okvir su takvog razumijevanja.

Čovjek je biće pitanja. Svakodnevno ih postavlja. Pitanja su zbir riječi i misli. Iz njih se čita ono što čovjeka zanima, čemu je otvoren, kako gleda na sebe i svijet oko sebe. Iz njih čitamo i ono što čovjeka dotiče, što ga raduje, žalosti i tišti. Pitanja na neki način određuju čovjeka. Stavljaju ga u određeni položaj. Pitanja su dobra. Kazuju o čovjekovom zanimanju za svijet, život i samoga sebe. Često se iz dubine pitanja može čitati dubina i širina misli pojedinca. Tako nas pitanja otvaraju dubini misli, uvode nas u bolje razumijevanje zbilje. U pitanju čitamo odgovor.

Postoje osobe koje grčevito traže odgovore na određena pitanja. Ne zadovoljavaju se dobivenim odgovorima. Trude se sve shvatiti i obuhvatiti. Uvijek iznova žele opravdati svoje pitanje. Žele mu dati odgovor koji ni sami ne znaju. Takva pitanja guše čovjeka. Koče ga u njegovu rastu. Čine ga zakržljanim. Ne dopuštaju vlastitoj misli da se vine i nanovo otkriva ljepotu skrivenog. Stoga je takvim osobama prijeko potreban odmak. »Odmak je duša lijepog«, zapisa Simone Weil.

Božja riječ ulazi u onu kategoriju stvarnosti koje nikada ne možemo potpuno razumjeti. Naš odnos prema Riječi uvijek je u stavu razumijevanja. Uvijek je u aktivnom obliku. Stoga nas polagano razumijevanje Riječi uvijek iznova iznenađuje, dotiče i čudi. Upravo zato što je Riječ sâm Bog. Time dopuštamo da se Riječ polagano u nas utjelovljuje. Da postane dio nas. To ne znači negiranje pitanja. Naprotiv, pitanja bujaju u takvom odnosu. No, razumijevanje ih pročišćuje i daje im pravi smisao i značaj.

Marija iz Nazareta je zoran primjer, ali i uzor razumijevanja Riječi. U njoj se utjelovljuje Riječ. Ona Riječ nosi u sebi. Nije lišena ni pitanja ni sumnji. Marija njeguje »hrabrost nedjelovanja«, sposobnost polaganog razumijevanja Božjega nauma. Skrovitost i samoća nazaretskog doma okvir su takvog razumijevanja. Razumijevanjem se ne ranjava otajstvenost Riječi. Razumijevanjem se otkriva Ljubav u Riječi. Otkriva se Bog koji nas bezuvjetno ljubi i koji je odgovor svih naših pitanja. Njemu treba odgovoriti poslušom vjere izraženom u predanju. Evo me...

NAŠI POKOJNI

DALIBOR LAGATOR,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 23. ožujka 1992.

DRAGO BORŠIĆ,

PU osječko - baranjska, 23. ožujka 1993.

MILAN KRULJAC,

PU osječko - baranjska, Osijek, 24. ožujka 1992.

SENAD LIŠIĆ,

PU osječko - baranjska, Osijek, 24. ožujka 1992.

IVICA TOKIĆ,

PU osječko - baranjska, Osijek, 24. ožujka 1992.

SAŠA MODRIĆ

MJPP (Kobre), u službi, Zagreb 26. ožujka 2019.

GORAN ČAKAN,

PU vukovarsko - srijemska, u službi, Klisa, 25. ožujka 2000.

IVICA BANIĆ,

PU zagrebačka, 28. ožujka 1993.

POČIVALI U MIRU!